

ת"פ 8306/11/21 - מדינת ישראל נגד אחמד עבד אלכרים (עציר)

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 8306-11-21 מדינת ישראל נ' עבד
אלכרים(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט ארנון איתן המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	אחמד עבד אלכרים (עציר)

גזר דין

רקע:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב 1951, גניבת רכב, לפי סעיף 413ב בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין תשל"ז 1977, ופריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין.
2. על פי הנתען בכתב האישום, בתאריך 10.4.2021 החנתה הגב' חוה פייגיס את רכבה מסוג מזדה נושא לוחית רישוי מספר: 3288130 ברחוב הסיירת הירושלמית 34 בירושלים. באותו המועד בשעה 22:00 או בסמוך, פרץ הנאשם לרכב באופן שבו ניפץ את החלון הימני של הרכב, נכנס לתוכו, פתח את מכסה המנוע וניסה להתניע את הרכב באמצעות קיצור הנתכים.
3. באותן הנסיבות שהה הנאשם בתחומי מדינת ישראל שלא כדין.

רישום פלילי:

4. לחובת הנאשם רישום פלילי הכולל 3 הרשעות קודמות, האחרונה שבהן דומה לעבירות בהן הורשע בתיק דנן, מחודש יוני 2021, בגין נדון למאסר למשך 10 חודשים, בגין עבירות אותן ביצע בחודש אפריל 2021. בנוסף קיימות שתי עבירות מבית דין צבאי בגין הפרת הכרזת סגירת שטח, בגין ריצה מאסרים קצרים לצד רכיבי ענישה נוספים.

תמצית טיעוני הצדדים:

5. נציגת המאשימה, הפנתה לעובדות כתב האישום, וכן לערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו. נטען, כי אין בעובדה כי המדובר בעבירת ניסיון כדי להפחית מחומרת המעשה ויש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעונש הנהוג בגין ביצוע עבירה מושלמת. בהתייחס למתחם העונש צוין, כי הוא נע על הציר שבין 10 ל-20 חודשים, לצד תוספת של חודש בשני צדי המתחם, בגין עבירת השב"ח. לקולא, ביקשה להביא בחשבון את הודאתו של הנאשם, החיסכון בזמן שיפוטי. לחומרה את עברו הפלילי הכולל ביצוע עבירות דומות, בגין נדון בחודש יוני 2021 למאסר

למשך 10 חודשים. המאשימה ציטטה מגזר הדין בתיק הקודם שניתן בעניינו של הנאשם, והדגישה, כי דבריו בבית המשפט לפיהם זוהי הטעות הראשונה שלו בישראל, התבררו כלא נכונים. על הנאשם ביקשה להטיל 15 חודשים לצד ענישה נלווית, וזאת במצטבר לעונש אותה הוא מרצה כעת.

6. עיקר טענת ההגנה נוגעת בטענת שיהיו בחקירת הנאשם, אף שגילוי ט.א הופק עוד בחודש אפריל 2021, בעקבותיו הוצא צו מעצר כנגד הנאשם (ראו: מי"ב 49847-04-21 מדינת ישראל נגד אחמד עבד אלכרים, (25.4.2021)). לדברי הסנגור, אף שהנאשם היה עצור באותה עת, (בגין התיק הקודם, אירוע מיום 14.4.2021) לא קודמה החקירה בעניינו, דבר שהוביל בפועל לפגיעה בו, שכן ככל והחקירה הייתה מתנהלת בסמוך להוצאת צו המעצר, ניתן היה לשקול צירופו של תיק זה, לתיק הנוסף עליו נדון, ושמועד ביצוע העבירה בו הינו סמוך מאוד לתיק הקודם. על אף זאת, החקירה בתיק זה החלה רק בחודש נובמבר 2021. על פיו, הפגיעה בנאשם הינה בשני מישורים: האחד, הנאשם לא יכול היה לבקש את קיצור מאסרו, נוכח קיומו של תיק זה. שנית, הטלת ענישה נוספת, מקום בו ניתן היה לגזור עונש אחד. נתון זה, כך לדבריו, ישליך בעתיד גם על עמדת וועדת השחרורים, ככל ויתבקש שחרור מוקדם, שכן יהא בכך מאסר שני אותו מרצה הנאשם.

7. בהתייחס לנסיבות האירוע, ציין הסנגור כי המדובר בעבירה לא מושלמת ושאינה מתוככמת. הוסף, כי הנאשם הינו גרוש, אב לשניים. אמו היא שמטפלת בילדיו, ואולם בעת האחרונה התגלה כי היא חולת סרטן, והנאשם נדרש לטפל כעת בילדיו.

8. את המתחם ביקש לקבוע בטווח שבין 4 חודשים ועד 12 חודשים, ולגזור על הנאשם תקופת מאסר למשך 6 חודשים שחצייה תחפוף את המאסר אותו מרצה הנאשם כעת.

9. הנאשם בסיום ציין, כי ביצע את העבירות נוכח מצבו הקשה. הנאשם ביקש להתחשב במצבו האישי ולהקל בעונשו.

מתחם העונש ההולם:

10. במקרה דנן, פגע הנאשם בערכים המוגנים של זכות האדם לשמירה על רכשו. בנוסף גרם הנאשם לפגיעה כלכלית לבעלת הרכב ולציבור בכללותו נוכח הגדלת פרמיות הביטוח. אין להתעלם גם מעוגמת הנפש הרבה הנגרמת לקורבן העבירה שרכבו נגנב. בע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל (15.5.06) קבע כב' השופט רובינשטיין (בתוארו אז) שתופעת גניבות הרכב הפכה למכת מדינה והיא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית.

11. הנאשם הורשע גם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, בה מוגן הערך החברתי של הגנה על גבולות המדינה ועל ביטחון הציבור. בנסיבות התיק דנן, המדובר בכניסה לישראל לצורך ביצוע עבירות נוספות, כך שחומרתה גבוהה יותר, שכן היא נועדה לפגוע באזרחי ישראל.

12. נסיבות האירוע אינן מלמדות על תחכום מיוחד או תכנון מוקדם. הנאשם ניפץ את חלון הרכב, נכנס לתוכו, פתח את מכסה המנוע, וכשל בניסיון להניע את הרכב באמצעות קיצור הנתכים.

13. ברע"פ 1052/17 מחמד ג'ברין נ' מדינת ישראל (12.03.17) התקבל ערעור בעניינו של נאשם צעיר ללא רישיון, אך ללא עבר פלילי, אשר הורשע בגניבת רכב ונגזרו עליו 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ועונשים נלווים. בית

המשפט המחוזי קבע שקולת העונש אינה סבירה וגזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל. ערעור על פס"ד זה נדחה בביהמ"ש העליון.

14. בע"פ 2333/13 סאלם נ' מדינת ישראל (3.8.14), בשני מקרי גניבת רכב וסיוע, נקבע שמתחם הענישה ביחס לכל עבירה הינו בין 8-24 חודשי מאסר.

15. בעפ"ג (י-ם) 17725-07-16 פאדי שוויקי נ' מדינת ישראל (11.05.17) נדחה ערעור על גזר דינם של שני אחים שגנבו אופנוע ומכרו אותו. על האחד נגזרו 5 חודשי מאסר בפועל ועל השני 6 חודשי מאסר בפועל.

16. עפ"ג (ת"א-יפו) 37710-05-16 מדינת ישראל נ' תיסיר אזגילה (14.09.16), נקבע שמתחם הענישה בגין אירוע של גניבת רכב יחד עם אחר נע בין 8-18 חודשי מאסר.

17. ת"פ 32817-09-17 (שלום רחובות) מדינת ישראל נגד סעד אלדין אלטורי (30.12.19) - נקבע מתחם ענישה ביחס לעבירת גניבת הרכב לבדה, החל מ-6 חודשים ועד 20 חודשים. נוכח חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, הקל בית המשפט את קביעת המתחם בעניינו, וגזר עליו 7 חודשי מאסר לריצוי בעבודת שירות, בין היתר נוכח המלצה חיובית מאת שרות המבחן והליך טיפולי מוצלח בו נטל הנאשם חלק.

18. ת"פ 33048-11-18 (שלום ירושלים) מדינת ישראל נגד וליד חסונה (19.2.20) - נדון עניינו של נאשם צעיר נעדר עבר פלילי בגין ביצוע עבירה של גניבת רכב ללא עבירות נלוות. נקבע מתחם שבין 6 חודשים ועד 18 חודשים, ועל הנאשם הוטלו 6 חודשי מע"ש וענישה נוספת.

19. בשים לב לפסיקה האמורה ולאור נסיבות המקרה שבפני סבורני, כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר למשך 8 חודשים ועד ל-18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

העונש המתאים לנאשם:

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות: הנאשם כבן 30 גרוש ואב לשניים. אמו של הנאשם, על אף מצבה הרפואי המורכב כפי שפורט בפניי, מטפלת בילדיו כיום.

21. הנאשם נטל אחריות בבית המשפט על העבירות אותן ביצע, הביע חרטה על מעשיו. הנאשם שיתף פעולה בהליכי חקירה.

22. לחובת הנאשם ניצב רישומו הפלילי הכולל ביצוע עבירות דומות (מיום 14.4.2021), בגין נדון בחודש יוני 2021 למאסר למשך 10 חודשים, ואולם, נוכח טיעוני ההגנה, שתי שאלות נתונות להכרעה בהקשר זה: האחת, האם אכן קיים בסיס לטענה בדבר שיהוי בחקירת הנאשם במסגרת התיק דנן, דבר שהוביל לשיהוי בהגשת כתב האישום, וככל שהמענה על כך הינו חיובי, מהו המשקל אותו יש לתת לכך שניתן היה לדון את הנאשם במאוחד גם ביחס לתיק זה, במסגרת התיק הקודם עליו נדון.

23. טענה זו הדומה במאפייניה לטענת שיהוי בהגשת כתב האישום, מצדיקה לדעת הסנגור להטיל ענישה מרוככת על הנאשם החופפת את המאסר אותו הוא מרצה כעת. עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד, כי יש בטענה אודות שיהוי

בהגשת כתב האישום, כדי להוביל במקרים המתאימים להקלה בעונשו של נאשם. (ראו לדוגמה: רע"פ 3396/99 **ניאז תאופיק נאבסו נ' מדינת ישראל** (06.07.99)).

24. במקרה דנן, הטענה מתייחסת כאמור לשיהוי בחקירת הנאשם, דבר שהשליך על המועד בו הוגש נגדו כתב האישום, ומן הכלל אל הפרט: אין חולק כי הוצא נגד הנאשם צו מעצר בהעדר עוד ביום 25.4.2021 לאחר גילוי ט.א בתיק שבפנינו. אין גם חולק, כי בהתאם למ/2 "איתור כליאות" היה הנאשם נתון במעצר בגין התיק הקודם במהלך אותה תקופה, כך שבנקל ניתן היה לאתרו ולחקור אותו גם ביחס לתיק זה בסמוך לאירוע. על אף זאת, בפני לא הובאה הנמקה אודות השיהוי בחקירת הנאשם משך כ- 7 חודשים (עד לחודש נובמבר 2021). בנסיבות אלו, ניתן לקבוע, כי קיים בסיס לטעון ההגנה בעניין זה, המצדיק להביאו בין יתר השיקולים העומדים לזכות הנאשם, שכן ככל והנאשם היה מצרף תיק זה ונדון במאוחד במסגרת התיק הקודם, סביר שהיה נקבע מתחם אחד, במסגרתו היה נדון הנאשם במאוחד ביחס לשני התיקים (נוכח מועדי הביצוע הסמוכים מאוד, ונסיבות דומות של שני האירועים). לכך, וכפי שציין הסנגור השלכה הייתה גם על יכולתו של הנאשם לבקש את קיצור עונשו, דבר שנמנע ממנו בהיות תיק זה פתוח.

25. נוכח שיקולים אלו, ראיתי לקבוע את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם, ולחפוף חלק מהעונש שיוטל עליו, עם העונש אותו הוא מרצה כעת, כפי שיפורט להלן:

א. 9 חודשי מאסר בפועל, אשר 4 חודשים מתוכו ירצה הנאשם בחופף לעונש המאסר שבו הוא נושא כיום, ו-5 חודשים ירצה במצטבר לאותו עונש מאסר.

ב. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור על כל אחת מהעבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 1000 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים חודשיים החל מיום 1.7.2022.

ד. פיצוי בסך 750 ש"ח אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.7.2022.

ה. התחייבות בסך 3000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו. רשמתי לפניי את התחייבותו של הנאשם בע"פ.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג אדר א' תשפ"ב, 14 פברואר 2022, בנוכחות המאשימה, הנאשם ובא כוחו.